

# РЕШЕНИЕ

№ 32071

гр. София, 13.08.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Мария Ситнилка

**ЧЛЕНОВЕ:** Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Роазалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2805** по описа за **2026** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Г. Ж. С., ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния му представител адв. В. В., срещу Решение № 242 от 22.01.2026 г. постановено по анд № 7783/2025 г. по описана СРС, НО, 131 с-в. С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 24-4332-030430 от 16.12.2024 година на началник група в Отдел „Пътна полиция“ към СДВР (ОПП-СДВР) , с което на касатора на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 25, 56 евро, представляващи равностойност на 50 /петдесет/ лева, за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се излагат твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство и последвалото съдебно, довели до ограничаване правото на защита на санкционираното лице. Излагат се и твърдения за едностранчивост при оценката на доказателствения материал. По същество се иска отмяна на съдебното решение и връщане на делото за ново разглеждане.

В съдебно заседание, касаторът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище от процесуалния му представител, с което не възразява делото да бъде

гледано в тяхно отсъствие и излага съображения по същество на спора.

Ответникът по касацията – началник група в Отдел „Пътна полиция“ към СДВР (ОПП-СДВР), редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище от процесуалния му представител, с което не възразява делото да бъде гледано в тяхно отсъствие и излага съображения по същество на спора

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, VII Касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, срещу акт, който подлежи на обжалване и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Районният съд е постановил решение, с което е приел, че законосъобразно е ангажирана административно наказателната отговорност на касатора за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, като от фактическа страна е установил, че на 15.11.2024 година, около 09:25 часа, в [населено място], жалбоподателят Г. С. управлявал товарен автомобил марка „Тойота Тундра“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „ЦЛС-Рент“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], като се движил по [улица]с посока на движение от ул. „Проф. д-р И. С.“ към [улица], като жалбоподателят бил без поставен предпазен колан. На предната дясна пасажерска седалка пътувал синът на жалбоподателя - свидетелят Ж.- Б. С.. Управляваният от жалбоподателя автомобил бил без поставена предна табела с регистрационен номер, като регистрационната табела се намирала в купето на автомобила.

Пред № 90 на [улица]жалбоподателят бил спрял за извършване на проверка по реда на чл.165, ал.2, т.1 ЗДвП от свидетелите Д. Н. и Б. Б. - и двамата на длъжност „старши полицай“ в 07 РУ-СДВР, които констатирали както липсата на поставена регистрационна табела, така и факта, че водачът на превозното средство- жалбоподателя С. не използва обезопасителния колан, с който същото е оборудвано. Докато течала проверката свидетелят Ж.-Б. С. напуснал мястото, като се отправил до близко заведение, а след завръщането си възприел, че на баща му се съставя АУАН.

Въззивният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентен орган, в предвидените от закона срокове и с всички реквизити, предвидени в ЗАНН, както и че в хода на производството не са допуснати съществени процесуални нарушения. Приел е също така, че извършването на нарушението от страна на санкционираното лице е безспорно доказано, тъй като приетата от АНО за установена фактическа обстановка се подкрепя от приобщените по делото писмени и гласни доказателства (в частност тези на свидетелите Д. Н. и Б. Б.), като изложил съответните мотиви защо не кредитира показанията на ангажираните от касатора свидетели - Ж.-Б. С. и Д. М..

Решението на районния съд е валидно и допустимо, но неправилно.

В хода на съдебното производство районният съд е проявил необходимата процесуална активност, включително и в унисон с доказателствените искания на жалбоподателя.

По делото няма спор, че на 15.11.2024 година, около 09:25 часа, в [населено място], жалбоподателят Г. С. управлявал товарен автомобил марка „Тойота Тундра“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „ЦЛС-Рент“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], като се движил по [улица]с посока на движение от ул. „Проф. д-р И. С.“ към ул. „Проф. А. И. без поставена предна регистрационна табела, придружаван в автомобила от сина си на Ж.- Б. С., както и че пред № 90 на [улица]бил спрял за проверка от свидетелите Д. Н. и Б. Б. - и двамата на длъжност „старши полицай“ в 07 РУ-СДВР. Спорните в производството обстоятелства са причината за спиране на автомобила и бил ли е водачът с предпазен колан.

Съвсем формално в обжалваното решение е отбелязано обстоятелството, че срещу съставения Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия ГА, бл. № 1402155/15.11.2024 година, с който на жалбоподателя, било повдигнато административно обвинение, за това, че като водач на МПС, при движение на същото, не използвал обезопасителен колан, с който МПС е оборудвано, в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН (18.11.2024г.) е депозирано писмено възражение.

С последното са наведени възражения относно действията на контролните органи и фактическите и правни констатации в АУАН като са направени и съответни доказателствени искания за събиране на относими към случая доказателства с цел изясняване на факти и обстоятелства около процесното деяние, а именно да бъде изискана използваната от проверяващите система за видеозаснемане и аудиозапис в условията на неотложност, тъй като те се съхраняват в условията на един месец. Посочени са свидетели на проверката и представени записи, за които се твърди, че касаят процесните време и място.

На 16.12.2024 г. е издадено обжалваното в настоящето производство НП, в което не са изложени никакви съображения по така наведените пред АНО възражения и доказателствени искания. Върху самото възражение е отбелязано, че на представените от жалбоподателя видеозаписи няма дата и час, с което не може категорично да се докаже, че това са записи от нарушението.

Съгласно чл. 44, ал. 2 ЗАНН когато във възраженията си нарушителят посочи писмени или веществени доказателства, те трябва да бъдат събрани служебно, доколкото това е възможно. Достатъчно е тези доказателства да са посочени от обвиненото лице. Това право е фундаментално, доколко именно то гарантира равна възможност на обвиненото лице да участва активно с процеса и осъществи действия по защита, чрез своевременни действия по обезпечаване и ангажиране на доказателства. Преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства (чл. 52, ал. 4 ЗАНН). Видно от представените материали, административнонаказващият орган е отхвърлил представените от жалбоподателя доказателства, като същевременно не е предприел действия за обезпечаване на други надлежно посочени от него такива, за чиито дата, час и относимост към съответната проверка, не би имало същото съмнение за достоверност и автентичност. За да бъде нарушението на процесуалните правила съществено по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 от НПК, е необходимо същото да е довело до ограничаване на процесуалните права на страната и да не е било отстранено. В хода на съдебното производство

действително са изискани записите от патрулен автомобил и бодикамери, но видно от уведомително писмо, находящо се на лист 46 от делото, записите на са били съхранени извън предвидения за това едномесечен срок. Следователно, след като ангажирането на това доказателство е станало невъзможно, стои въпросът дали има други доказателствени източници, които са обективни носители на относимите за спора факти, същите са надлежно събрани и от които би могъл да се направи обоснован извод за виновността на лицето, който не почива на съмнения и предположения.

Изводите си за доказаност на нарушението решаващият делото състав е основал на показанията на двамата служители, извършили проверката и представената докладна записка, изготвена от единия от тях. Пропуските и разминаванията в показанията им съдът е отдал на естеството на работата и сравнителната темпорална отдалеченост на събитията, което е обичайно и настоящата инстанция намира за правилно. Откриват се обаче несъответствия, които не биха могли да се отдадат на горните две обстоятелства, а именно как в показанията си св. Б. не помни дали е бил в служебния автомобил или извън него когато колегата му Д. Н. е спрял касатора за проверка, но твърди, че същият е спрял заради управление без предпазен колан – обстоятелство, което несъмнено не би могъл да възприеме лично от всяко място.

Следва да бъде отбелязано, че изначално в хода на производството, жалбоподателят е навел твърдения за размяна на реплики с проверяващите и извършени от последните нарушения, за което е изискал и извършване на нарочна проверка, резултатите от която съдът е отказал да изиска с мотива, че същите надхвърлят предмета на доказване.

Противоположни на изнесените от посочените по-горе свидетели са били показанията на Ж.-Б. С. и Д. М.. По отношение на последния съдът правилно е отбелязал, че показанията му не допринасят съществено за изясняване на обективната истина, доколкото безспорно същите се отнасят за време след започване на проверката, т.е. не носят информация дали водачът е бил с предпазен колан при движение и спиране.

Правилно районният съд е ценил с повишено внимание и показанията на свидетеля Ж.-Б. С., доколкото същият е син на касатора и близката им връзка сочи на пристрастност от изхода на делото. Същевременно със значителна критичност е ценил изложеното от него и в частност причините за заснемане на клип от св. С., но същото би могло да се отдаде на известно притеснение от даването на показания или не дотам добър подбор на изказа. Независимо от всичко показанията на този свидетел и обясненията на касатора внасят съмнение в обвинителната теза, която предвид всичко изложено, не може да се ползва с необходимата доказателствена обезпеченост, доколкото с оглед спецификата на процесуалното развитие на казуса би означавало, че доказателствената тежест е изцяло прехвърлена на жалбоподателя, който същевременно е бил лишен от възможност да упражни адекватно правото си на защита по причина изцяло в компетенцията на АНО.

В съответствие с презумпцията за невиновност-чл.16 НПК, вр.чл.84 ЗАНН, тежестта за доказване на административнонаказателното обвинение е изцяло за актосъставителя, съответно-АНО в съдебното въззивно производство. В конкретния случай, безспорно се установява, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато нарушение, засягащо правото на защита на привлеченото към отговорност лице, но доколкото същото е неотстранимо към

настоящия момент, връщането на делото е безпредметно, а правата му биха били охранени в пълна степен с отмяна на процесния акт.

При този изход на спора основателна се явява претенцията на касатора за присъждане на разноски в размер на 1000 лева (511 евро), платени за адвокатско възнаграждение.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, VII касационен състав

**Р Е Ш И:**

ОТМЕНЯ Решение № 242 от 22.01.2026 г. постановено по анд № 7783/2025 г. по описана СРС, НО, 131 с-в и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление (НП) № 24-4332-030430 от 16.12.2024 година на началник група в Отдел „Пътна полиция“ към СДВР (ОПП-СДВР) , с което на касатора на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 25, 56 евро, представляващи равностойност на 50 /петдесет/ лева, за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР, да заплати на Г. Ж. С., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 511 евро.

Решението е окончателно.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:**

**ЧЛЕНОВЕ:**